

štění. Cítím ten velký rozpor mezi teorií a praxí. Jsem velmi pozadu za tím, čím bych chtěl být a co bych chtěl dělat... Nemohou mě ani potěšit slova jako: 'ale co děláš, je přece dobré', nebo 'tak jako ty se pro své žáky nikdo nenasazuje'. Chci vidět své chyby a slabosti jako takové, proto v sobě nechávám plakat to bezmocné dítě. Já sám jsem ten tvůj 'král s prázdnýma rukama'. – Vidiš, co jsi svým vyprávěním ve mně probudil. Dal jsi mi odvahu o tom vyprávět. Ostatně Vánoce se pro mě staly hlubokým zážitkem. Tiše jsem se připlížil ke třem králům. S prázdnýma rukama. A s plačícím srdcem. Ale byl jsem nesmírně šťastný. Srdečně Tvůj Jáchym."

Ve svém Vánočním dopise schönstattské rodině z 13. prosince 1965 píše P. Kentenich:

„Milá Třikrát podivuhodná Matko, Královno schönstattská, postarej se o to, abychom se zažívali jako ubohé a milosrdenství hodné královské děti, a tak kráčeli životem zvláštním způsobem jako miláči

nekonečně milosrdné otcovské Boží lásky.“

Nebojme se ve Svaté noci nabídnout Dítěti v jeslích svou vděčnost, své obnovené „ano“ i své prázdné ruce...

Požehnané Vánoce přeje od svatyňky Betlém

sestra M. Václava
a ostatní sestry

PS: V letošním roce slavíme jako Mariiny sestry 100. výročí svého založení. Při této příležitosti jsme dostaly dar plnomocných odpustků (od 1.10.25 do 4.11.26) na kapličky a kaple, které vlastníme.

U nás se to vztahuje na kapličku Betlém a kapli Nejsvětější Trojice v našem domě v Rokoli a také na dvě malé domácí kaple: v Praze- Nad Koulkou 11 a v Šonově.

Podmínky pro získání odpustků jsou podobné jako u odpustků Jubilejního roku, jsou určeny "členkám institutu a všem věřícím, kteří se puzením k pokání a lásce spojují s duchovními cíli Jubilejního roku 2025".

Vydává Schönstattské hnutí a texty všech čísel tohoto měsíčníku V úmluvě lásky je možné si stáhnout na www.schoenstatt.cz

V ÚMLUVĚ LÁSKY

INSPIRACE K 18. V MĚSÍCI PRO
ŽIVOT ZE SCHÖNSTATTSKÉ
SPIRITUALITY

PROSINEC 2025 č. 81

KRÁL S PRÁZDNÝMA RUKAMA

Milá schönstattská rodino, v předvánoční době se trápí mnoho lidí otázkou, čím by mohli udělat radost svým příbuzným a známým. Prohlížíjí katalogy, hledají na internetu, nechávají si radit v obchodech a nákupních střediscích. Nejčastěji se při tom jedná o materiální věci, které je možné koupit.

Jaké by to bylo, kdybychom si vzájemně darovali něco, co se koupit nedá, něco jedinečného. Něco, co nás zaměstnává během roku, co nás dokonce tísní nebo co nás těší, co nám dodává odvahu a naději. Může to být báseň, povídka, píseň, obrázek, fotoalbum nebo i na počítači vyrobená malá knížka.

Něco podobného zkusil neznámý autor následujících řádků. Vymyslel si povídku a poslal ji

svým přátelům, povídku o králi s prázdnýma rukama.

Král s prázdnýma rukama

Stalo se to před léty na předměstí jednoho velkého města. Několik mladých lidí mělo v úmyslu sehrát „živý betlém“. Jeden z nich vánoční děj zdramatizoval, staří i mladí horlivě nacvičovali, jiní malovali kulisy, ženy šily kostýmy. V předvečer prvního představení však herci zjistili, že jim vlastně chybí tři králové. Na jejich roli se prostě zapomnělo. Všichni byli zajedno, že bez nich to nejde. Tři králové přece patří k betlému. Ale co dělat? Režisér představení měl nápad. Co kdyby obtelefonoval několik lidí z okolí, zda by jako králové nemohli přinést nějaký předmět, který pro ně něco znamená, jako dárek pro Ježíška. To bylo řešení. Návrh byl odsouhlasen. Prvního krále našli brzy. Byl to asi padesátiletý muž, otec pěti dětí, zaměstnanec městské správy. Dlouho

nepřemýšlel, co přinese. Rozhodl se pro berle, které stály odložené v komoře. Před lety měl těžkou havárii. Ležel mnoho týdnů v nemocnici se zlomeninami nohou a pánve. Byla to těžká doba. Dlouho nevěděl, jestli bude ještě někdy chodit. Celé noci probděl na lůžku a přemýšlel o svém životě. Dřív bral mnohé jako samozřejmost. Teď se učil být vděčný za drobné, obyčejné věci. Každý i ten nejmenší pokrok mu dodával odvalu a radost. Jeho příbuzní říkali, že ten pobyt v nemocnici ho úplně změnil. Stal se skromnějším a především vděčnějším. Tuto životní zkušenost chtěl nyní muž vyprávět, když přinesl k jesličkám berle.

Druhým králem byla vlastně královna. Mladá paní, matka dvou dětí. Spontánně přislíbila svou účast, protože ji lákalo zkusit něco neobyčejného. Dívala se dlouho a intenzivně na svůj uplynulý život. Teprve k půlnoci přišla na to, co by mohla přinést jako dar. Neměla žádný velký zážitek, o kterém by mohla vyprávět. Byl to zdoluhavý a namáhavý proces vžít se do role

ženy v domácnosti a matky. Dřív ve svém zaměstnání zažívala radost a uznání. Potom ale po svatbě nastala náhle velká prázdnota. Viděla se jako ve filmu, jak v prvních letech manželství vládla koštětem a posedávala někde po bytě.

Pak přišly děti a s nimi mnoho radosti. Byla potřebná, a to jí dělalo dobře. Časem také poznala, že se sebelítostí daleko nedojde. Objevila v dané situaci tvůrčí síly a založila skupinky rukodělných prací a her. Ve víře pochopila, že Bůh nechce, aby se v domácnosti „zahrabala“. Chce, aby byla šťastná a radostná, ale musí udělat první krok sama. – Potom se začala zajímat o společnost a o školu, postupně také o veřejné problémy. Pochopila, že právě její každodenní úkol vychovávat má v důsledku společenský význam. Po dlouhém přemýšlení znovu pochopila smysl svého života. Ještě zůstala otázka, co má jako královna přinést k jesličkám. Snad koště nebo plenky? Rozhodla se pro něco, co není vidět, ale co v ní bylo živé, jako nikdy před tím. „Ano“ jejího svatebního dne! To

chtěla přinést s sebou. Nové, vyzrálé „ano“. Svěží „ano“ k životu, který si svobodně zvolila, a které chtěla teď v každodenním úsilí naplnit.

Třetí král byl a je případ sám pro sebe. Jeden mladý muž přislíbil..., a přesto se neukázal. Sedí stále ještě ve svém pokoji a neví, co má přinést. Je v něm neklid, hledání a otázky, čekání a pochybnosti. Nemá nic, co by přinesl. Jeho ruce jsou prázdné. Jeho srdce je plné smutku a touhy po štěstí a smyslu života. A kdo by chtěl darovat dále smutek a touhu?... Nedávno zaměstnávala tohoto mladého muže otázka: Když už se Ježíšek narodil, aby nám něco přinesl, pak by bylo nejlépe, aby naše ruce byly prázdné a srdce připravené přijmout... Ale může jako král přijít s prázdnýma rukama? Tato otázka mladého muže už neopustila. Kdo ví, jestli se bude vánoční hra znovu hrát v příštích letech, jestli nebude tento muž při tom... jako král s prázdnýma rukama.

Jak se ti tento příběh líbil? Kdyby se tě zeptali, jestli bys nepřevzal

roli třetího krále, co bys přinesl, co bys vyprávěl?

První odpověď na svou povídku jsem dostal od Jáchyma, učitele na gymnáziu:

„Můj milý, srdečně ti děkuji za tvůj vánoční příběh. Četl jsem ho a dlouho přemýšlel o svém životě. Ty víš, že se mi daří dobře. Mám radost ze svého povolání, žáci si mě váží, asi proto, že se snažím s každým osobně mluvit a nechybí mi humor a smích. Moji kolegové mě přijali, zvou mě k sobě domů, nejsem osamocený. Musím však přece říci, že občas večer sedím na gauči a je mi, jako by ve mně začalo plakat dítě, malé, bezmocné dítě. Víš, tady nepomůže žádné rozumové rozebírání, které by zjistilo, odkud tento pláč přichází. Necítím se ani psychicky nemocný, že bych potřeboval vyhledat psychiatra. Cítím se v takových okamžicích prostě ubohý a bezmocný. Potom nemohu pochopit smysl svého života, vzdaluje se mi. Mohu si namlouvat a vypočítávat, co dokáži a jaké mám schopnosti. Ale tím více cítím, jaký jsem nedouk např. v lásce a v odpou-